

něné osobě a že se placením Josefu G-ovi nezprostita svého smluvního závazku.

Čís. 14957.

K § 1053 obč. zák.

K platnosti tržové smlouvy se nevyžaduje, by prodatel byl vlastníkem prodané věci.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 792/34.)

Proti žalobě na zaplacení nedoplatku kupní ceny za prodané auto namítl žalovaný mimo jiné neplatnost kupní smlouvy proto, že žalobce nebyl vlastníkem prodaného auta, poněvadž ho koupil od Š-ových, jež si k němu vyhradily vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, již však žalobce dosud nezaplatil. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m v o t á z c e, o n i ž t u jde, z těchto

d ů v o d ů:

Nezáleží na tom, že žalobce nebyl vlastníkem automobilu, o jehož prodej jde. Nevyžaduje se k platnosti tržové smlouvy, aby prodatel byl vlastníkem prodané věci, jak jest zřejmo především ze všeobecného doslovu § 1053 obč. zák., jenž nevyžaduje, aby byla přenechána věc vlastní. Rovněž druhá věta § 366 obč. zák. svědčí pro to, že lze platně prodati věc, jež není ve vlastnictví prodatelově. Nedostatek vlastnictví prodatelova jest jen jedním z případů správy, uvedených v § 923 obč. zák. V § 931 obč. zák. jsou pak stanoveny povinnosti prodatele, jenž nebyl vlastníkem prodané věci. Nezáleží proto v souzené věci na tom, že vlastníkem auta v době prodeje nebyl žalobce, nýbrž Š-vy závody. Byla-li smlouva uzavřena s podmínkou, že automobil má určitou nosnost a objevilo-li se později, že neměl vymíněnou vlastnost, bylo na žalovaném, aby dal žalobci auto k dispozici a neměl je delší dobu dále užívat, ani když žalobce odepřel vzítí auto zpět. Používal-li však žalovaný dále auta, dal tím zřejmě najevo (§ 863 obč. zák.), že si chce auto ponechat, a že pro nedostatek vymíněných vlastností nehodlá uplatnit nárok na zrušení smlouvy a vrácení kupní ceny.

Čís. 14958.

K § 933 obč. zák.

Lhůty k oznámení vad podle § 933 obč. zák. platí i při smlouvě o dílo a mohou býti úmluvou stran prodlouženy, třeba i mlčky, ku příkl. ujednáním garanční lhůty.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 870/34.)

Žalobce domáhá se žalobou na žalovaném odměny za provedení truhlářských a zámečnických prací ve zbytku 421 Kč. Proti žalobě namítl žalovaný, že práce byly provedeny neodborně a neúplně, takže bude potřebí jich oprav. První soud zamítl žalobu pro tentokráte. Důvody: Žalobce ručil po dobu dvou roků za veškeré dodávky. Vyskytly-li by se závady, byl povinen odstraniti je ihned po vyzvání, nejpozději do 25. června 1934 vlastním nákladem, jinak byl žalovaný oprávněn závady na účet žalobcův dáti odstraniti jinou firmou. Žalovaný oznámil žalobci, že práce zámečnické nebyly úplně dokončeny a dotázal se žalobce, jak hodlá tuto práci dokončiti a závady odstraniti, a zda dokončí tuto práci sám, nebo dá-li souhlas, by práce byly provedeny na jeho účet. Jak truhlářské, tak zámečnické práce byly špatně, vadně a neodborně provedeny. Odstranění těchto vad je možné, vyžaduje nejméně, pokud jde o zámečnické práce 450 Kč — 500 Kč. Podle § 1167 obč. zák. a podle podmínek zadávacího listu jest žalobce jako dodatel díla povinen opravy, totiž odstranění těchto vad, sám provésti nebo dáti na svůj účet provésti. Žalovaný nestanovil sice lhůty k provedení těchto oprav, tím však nepozbyl žalovaný práva na tyto opravy. Dle § 1170 obč. zák. přísluší úplata po dohotovení díla, čímž však rozuměti jest dohotovení díla bezvadného. Před provedením oprav těch nelze však dílo žalobcem dodané pokládati za bezvadné, není tudíž úplata za dílo to splatnou, žaloba se jeví před provedením oprav býti předčasnou a žalovaný jako přejímatel díla může z úplaty za dílo, po případě z dlužného zbytku vzhledem na ony vady zdržovati takovou část, která odpovídá přibližně nákladu, kterého odstranění těchto vad vyžaduje, a kterou jest podle § 273 c. ř. s. stanoviti (§§ 932, 1167, 1170 obč. zák.). Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Podle zadávací smlouvy ze dne 11./15. května 1932 ručil žalobce žalovanému po dobu dvou roků za veškeré dodávky s tím, že, vyskytnou-li se závady, dá je ihned po vyzvání, jinak nejpozději do 25. června 1934 vlastním nákladem odstraniti, nestane-li se tak, že budou na účet žalobce odstraněny jinou firmou, dále že dopisem ze dne 24. června 1933 sdělil žalovaný právnímu zástupci žalobcovu, že práce zámečnické nebyly úplně dokončeny a že hlavně k dokončení zámečnických prací jest mimo jiné třeba přirůznout a zanýťovat závlačky upevňující kliky zámků u všech dveří. Opodstatněn je tudíž závěr, že žalovaný žalobce zřetelně vyrozuměl, že dílo nebylo bezvadně provedeno a bylo proto věcí žalobce, aby ve smyslu zadávací smlouvy závady ihned, jakmile mu byly oznámeny, nejpozději do 25. června 1934 odstranil, což však žalobce neučinil. Vzhledem k tomuto ustanovení zadávací smlouvy nebylo třeba, aby žalovaný stanovil žalobci zvláštní lhůtu k provedení opravy, jak předpisuje § 1167 obč. zák. Žalovaný oznámil žalobci v garanční lhůtě nejen vady závlaček, nýbrž všeobecně mu sdělil, že práce zámečnické

nebyly úplně dokončeny, a jen dodal, že zejména jest třeba upravití závlačky. Lhůty k oznámení vad stanovené v § 933 obč. zák., jež platí podle poslední věty § 1167 zák. i při smlouvě o dílo, mohou býti úmluvou stran prodlouženy. Takové ujednání nemusí se státi výslovně a jest je spatřovati i v ujednání garanční lhůty, jež překročuje lhůty § 933 obč. zák. Tak tomu bylo i v souzené věci. Stačilo proto, že žalovaný oznámil žalobci v garanční lhůtě, že zámečnické práce nebyly úplně dokončeny. Jak bylo doličeno v rozhodnutí čís. 8476 Sb. n. s., může přejímatel díla, vykazuje-li dílo vady v poměru k celku zcela nepodstatné, kromě toho i lehce odstranitelné nákladem v poměru k celku nepatrným, — zadržovati dodateli z úplaty za dílo pro takové vady jen část, která odpovídá přibližně nákladu, potřebnému k odstranění vad, ježto dodavateli díla přísluší zásadně nárok na úplatu jen za dílo bezvadné, tedy i náležitě opravené (srov. čís. 4569 Sb. n. s.). V souzené věci odstranění závad zámečnických prací by si vyžádalo 450 Kč — 500 Kč. Toto zjištění nebylo v odvolání napadeno. Byla proto prvním soudem právem žaloba pro tentokráte zamítnuta.

Čís. 14959.

Mimo případy § 584 odst. 2 c. ř. s. neručí rozhodce stranám za škodu způsobenou opomenutím při výkonu svého úřadu.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 718/35.)

Žalobce ujednal se svým zákazníkem Ludvíkem D-em při zadání stavby tímto příslušnost rozhodčího soudu při svazu civilních inženýrů stavebních, jehož byl i členem. Dne 26. června 1929 podal u tohoto rozhodčího soudu žalobu na zaplacení poslední splátky per 15.000 Kč. Rozhodcem si jmenoval arch. Karla T-e. Žalovaný, který byl tehdy předsedou rozhodčího soudu, vyzval Ludvíka D-a, aby si rozhodce jmenoval, a když tento tak neučinil, jmenoval mu rozhodce sám a sice arch. Emila T-a. Rozhodčí soud vydal ve věci nález. Útraty činily 11.900 Kč. Odpůrce žalovaného žaloval na bezúčinnost rozhodčího nálezu u řádného soudu a rozhodnutím I. a II. instance byl napadený výrok rozhodčího soudu zrušen a žalobce odsouzen k náhradě útrat sporu. Žalobě na náhradu všech nákladů a útrat žalobci tím vzniklých p r v ý s o u d částečně co do důvodu vyhověl, o d v o l a c í s o u d neuznal žalobní nárok vůbec důvodem po právu. D ů v o d y: Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody, kterou mu tento způsobil ve své funkci jako rozhodce, po případě jako předseda rozhodčího soudu tím, že nesprávným postupem při sestavení rozhodčího soudu a při projednávání sporu zavinił bezúčinnost rozhodčího výroku po rozumu § 595 c. ř. s. V tomto sporu bylo řešiti otázku, zda a do jaké míry ručí rozhodce straně za porušení některého ustanovení zákona aneb smlouvy o rozsudím ohledně obsazení rozhodčího soudu. Prvý soud má za to, že rozsudí (předseda) rozhodčího soudu jest zodpověden za nedostatek náležité pozornosti a